

סמים ואורגיות לקטינים - ישראל, 1980

או לחיקוה וקונים. יש גם תחנה במזח בתל-אביב.

זה הולך ככה: אתה מעשן עם מישהו ואז שואל אותו איפה אפשר להשיג איוז אצבע. ואז הוא מכיר לך את הבנאדם שממנו אתה קונה. בדרך כלל קונים אצל סוחר קבוע. יש סוחרים גם בגנים הציבוריים. בגן העצמאות, למשל, מוכרים לפעמים. אימרים לך תשמע, יש שם בני אדם ואתה כבר תסתדר בעצמך. זה לא טוב, כי אתה מנחש ויכול לגשת בטעות אל סתם מישהו או אל שוטר.

גם אני מכרתי פעם. יש מקומות שבהם רוב הסוחרים הם ילדים. אני מכיר אולי עשרים ילדים בני גילי, תלמידים בתיכון, שמוכרים סמים. ושמעתי על הרבה אחרים. יש ילדים כאלה שמוכרים כדי ש-

יש ילדים שמוכרים כדי שיהיה להם לקנות בשביל עצמם, הם יושבים בשער ביה"ס ומוכרים

יהיה להם לקנות בשביל עצמם, ואז הם יושבים בשער של בית-הספר וכולם כבר יודעים שיש ילדים שמוכרים. ואז ניגשים אל ילד כזה ומדברים בשקט. אנשים גורא אוהבים את כל הסודיות הזאת. מדבר רים איתו, נותנים לו כסף, והוא הולך ומביא לך, או שיש לו בילקוט או בכיס. אני יודע שכמעט חמישים אחוז מהמעשנים רוכשים את החשיש בדרך זו.

למה מעשנים? כדי לעזור לתדמית. אני מתכוון לתדמית הזרקה. כמו שערות ארוכות. יש כאלה שמנסים להיות מבסור טים. יש כאלה שמעשנים להם ולא מרר צים מהחיים ומנסים להיות שמחים בך כוח. ויש כאלה שרוצים לנסות ובסוף מת-מכרים לזה פסיכולוגית.

לשחק עם המזל

כ שהייתי בכיתה ט"ח הייתי בא כל הזמן מסטול לבית-הספר. היו לי עיניים אדומות וכולם חשבו שזה מעיי-פות. היינו מעשנים גם בבית-הספר, אפילו במיזנון.

אני גורא אוהב לשחק עם המזל שלי. לכן לא פחדתי שיתפסו אותי שם. אני מסוגל, סתם כך, ללכת על המעקה בוויי לה שלנו או להיכנס לים כשאני יודע שיש מערבולות, וזה בלילה, בעיקר. אני לא מפחד היום למות. אני לא רואה הבר דל בין להיות בן עשרים או להיות בן שמונים. אני אוהב לשחק עם המזל שלי. וכשרציתי להיות מבסוט אז לקחתי טריפ. היום כבר לא. כי מישהו שלוקח טריפ הוא מרוצה לאללה, ואז הוא לוקח עוד פעם ועוד פעם. ואז הוא חי באשליה ויכול להיגב לכל החיים. לא איכפת לי להיות באשליה ולהיות מבסוט, אבל אני יודע שלא יוצא מזה שום דבר.

אני אף פעם לא השתתפתי במה שקוראים "אורגיות של סמים", כי העדפתי להיות עם כמה חבר'ה טובים, להיזרק איתם ביחד, ביום שישי. לקחתי גם אדולנים. אבל זה בני לנרקומנים וזה סתם מכביד עליך ואני בטוח שמי שלוקח את זה, זה סתם כדי להשוויץ.

אפשר, למשל, לקחת אליאסדי בכדור או באבקת, עם מיץ לימון. אני מכיר את כל הדרכים להשתמש בזה. עישנתי גם מאריחואנה. אבל אז סתם מישחק-ילדים. זה לא משפיע. לקחתי כל מיני כדורים. אני לא זוכר אפילו את השמות. נתנו לי כדור, אמרו שזה טוב, אז ניסיתי. יש גם ספריי כזה שקוראים לו טיל כלוריד, שמים את זה על השדורל ושואפים את זה. אבל זה נמשך רק 15 שניות ואני חושב שאפשר להגיע לאותה תוצאה של סידור כשאתה מסתובב על אותו המקום כמה פעמים סביב עצמך.

(המשך בעמוד 58)

לסחר כדי לעשו

בבים שם בהפסקות, הסוחרים מכניסים אותם ישר לעניינים. אני כמעט לא מכיר ילדים בני 15-18 שלא ניסו חשיש. לפי חות פעם אחת. כי זה נושא פתוח. זה אולי די חסוי בעיתונות ואצל ההורים, אבל בבית-הספר מדברים על זה היום כמו שמדברים על ללכת לסרט. מאיפה אני יודע שיש הרבה חבר'ה שלוקחים סמים? כי נסעתי הרבה לנור אייבה. בחופש מכיתה ח"ת דיברתי ועיי שנתו עם ילדים אחרים, ואני מכיר סתם ילדים שאומרים לך שלום ברחוב ויודעים הכל על סמים. זה הנושא הכי פופולארי היום בין הילדים. אני מכיר גם הרבה ילדים מבאר-שבע, חיפה וירושלים משעש-נים. אני חושב שבסך-הכל יש כמה מאות חבר'ה שמעשנים חשיש בתל-אביב.

איפה קונים? את זה אני יכול לספר מהנסיון. יש באר — ליד דיזנגוף, ולידו מסתובבים כל מיני סוחרים. רוב הסוחרים שם באים משכונות-מצוקה, והילדים, שמתמצאים בעניין, נוסעים לשם

סיפר אברי: הן רק מתחילות, ואילו אני כבר הפסקתי עם חשיש, כי זה הביא לי רק דיכ-אונות. לא הייתי נהנה מהחיים והייתי מחפש את הסם כל הזמן. פעם הייתי משחק הרבה כדורגל. גם זה היה משהו. היום אין לי כמעט חברים. כולם שכחו אותי ואני נמצא הרבה עם עצמי וחושב על הטעם שבחיים. למה בכלל להיות? אני קורא הרבה ספרי פילוסופיה ופסיכולוגיה כדי למצוא את התשובות לכל השאלות. יש חבר'ה בגילי שמעשנים כדי שידעו שהם מסטולים, יעני, כדי לעשות רושם. להראות שהם בפינים. הם הולכים ככה ברחוב כדי שיגידו: "יה, איזה גנוב הבני אדם הזה." אני אף פעם לא סיפרתי למישהו שלקחתי סמים.

בבתי-הספר האכסרניים אני מכיר הרבה בנים. בכיתה י"ד ומעלה, שמעשנים. בי בית-ספר — — — למשל, יש לך סוחרים, שיושבים בכיכר, ויש מיסגרת של קניות ומכירות, וכשהתלמידים מסתור

אני מכיר אולי עשרים סוחרים סמים בני 16. גם אני מכרתי פעם, כדי שיהיה לי בשביל עצמי, אבל הפסקתי, כי פחדתי שהמישטרה תעלה עלי, גילה אברי מאיר, בנם של מר-צה באוניברסיטה וארכיטקטית מצפון תל-אביב.

רמי אבידן הפסיק ללמוד בגיל 15. אני מרגיש כמו זקן בן שמונים. ציין ובהה בחלל החדר בשיעמום. "מה המבוגרים יודעים בכלל. אני מכיר כאלה בני שלר שים, שלא יודעים בכלל איך עושים אור-גיה. כבר ניסיתי את כל סוגי הסמים, ואני והחבר'ה שלי עושים אורגיות משגרות עם בנות 16, 15 ואפילו 14. אז מה? סוף-סוף חיים רק פעם אחת, לא?" גיורא נדיר הוא חייל טרי בצה"ל. "שנתיים יצאתי עם בחורה, שהיתה מכר

אני לא מפחד היום למות. אני לא רואה הבדל בין להיות בן 20 ובין להיות בן 80

רה להרואין, גילה. "הייתי מזריק לה ולחברים שלה. אני לוקח ספידים (כדורי מרץ), אליאסדי, ליברליו (סוג של כדור ריהרגעה), ואליום, בנודרין (כדורי-מרץ) ומסקלין (סם-היות) ואני היי כל היום."

אני פשוט משועמם

ב' מושך שדש שנים האחרונות נפתחו במישטרה תל-אביב 500 תיקי-סמים לבני-נוער. במקורות במישטרה ה' מחוז נמסר, כי נהוג לפתוח תיקים רק לאותם הנאשמים באחזקה ובשימוש חוזר רים ונישנים בהשיש ובמאריחואנה.

למישטרה ידוע רק על בני-נוער בן דדים הלוקחים סמים קשים (אופיום, אל-אסדי, קוקאין, הרואין וכדורים למיני-הם). על צעירים בני-טובים, הנוטלים חלק באורגיות פרועות ידוע למישטרה רק באופן תיאורטי.

בחקירה מיוחדת שערך העולם הזה רואיינו עשרות בני-נוער מצפון תל-אביב, בנים למישפחות אמידות, שהוריהם בעלי מישירות בכירות. תמונת המצב שהצטיירה בחקירה היתה שונה במקצת מזו המוכרת למישטרה. המרואיינים, גילאי 15-18, סיפרו בגילוי-לב על שימוש הולך וגדל בסמים קשים, על השתתפותם באורגיות ועל סוחרים-סמים רבים העושים בבתי-הספר כבתוך שלהם.

רוב בני-הנוער שהתראיינו לא נעצרו מעולם על-ידי המישטרה. מתוכם נבחרו שלושה, שסיפוריהם מייצגים נאמנה את התופעה. השלושה ביקשו להישאר בעילום שם. ופרטים העלולים להותם, שינו.

אברי מאיר הולך בגינס קרועים ו' משופשפים. שיערו קצר, "כדי שיראו את העגיל שלי באוזן". על ידיו צמידים מודרים, ועל אצבעותיו טבעות משונות. "אני לא הומה" מגלה אברי, שהוא הכן הבכור במישפחתו.

עישנתי חשיש בפעם הראשונה כשהייתי חי ברימזונה, גילה. "חבר אחד שלי, שהיה מעשן קבוע, אמר לי שכדאי לני-סות. ניסיתי, סתם ככה. לי אף פעם לא היו משברים בחיים. אני פשוט משועמם. זה הכל. כולם משועממים היום, אבל אני חושב שאני יותר משועמם מאחרים, כי עברתי כבר הרבה דברים בחיים שלי. אני פשוט משועמם כי כבר ניסיתי הכל."

סוחרים-סמים בבתי-הספר

דבריו, הוא מכיר עשרות בנות 13 המשממות בחשיש. בורות לי שבועיים לנואיבה ומביאות איתן את הסם.

6 השמות בסידרה זו בדויים, כדי להגן על קטינים.